Satu Taiveaho

Elämän roihu

Anneli Juutilainen

DOCENDO

Satu Taiveaho

Elämän roihu

Anneli Juutilainen

Satu Taiveaho

Elämän roihu

DOCENDO

MIX
Paperi | Tukee vastuullista metsänhoitoa
FSC® C021394
FSC
www.fsc.org

Ensimmäinen painos

© Anneli Juutilainen ja Docendo, 2026
Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kannen kuvat: Janne Saarinen / Red Hat Production
Kansi: Marjaana Virta
Taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-648-5
Painettu EU:ssa.
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Sisällysluettelo

Sananen Sadulta 7

1. Vilkas maailmanparantaja 9
2. Yhteiskunnallinen herääminen 33
3. Untuvikkona eduskuntaan 63
4. Toiselle kaudelle 113
5. Lapsettomuuden suru 135
6. Paskat vuodet 155
7. Sittenkin äidiksi 175
8. Uusia alkuja 209
9. Matkakuutio-Ville 233
10. Valoa ja varjoja 247

Sadun kiitokset 267
Sadun CV 271
Lähteet 279
Henkilöhakemisto 283

Sananen Sadulta

Useita kertoja, kun olen tarinoinut tapahtuneista tutuille ja tuntemattomille, moni on sanonut, että noista tapahtumista pitäisi kirjoittaa kirja – oli sitten kyse politiikan tapahtumista, ihmissuhdekiemuroista, lapsettomuudesta, sijaisvanhemmuudesta, ammatillisista teemoista tai oikeastaan mistä vain. Nämä sanat ovat jääneet leijumaan mieleeni. Elämässäni on tosiaan sattunut paljon, mutta toisaalta niinhän kaikilla sattuu. Mutta onhan oma taipaleeni ollut aika värikäs ja tapahtumarikass – ja toisaalta jokaisen elämä on kirjan arvoinen.

Rakastan kirjoittamista ja laatikossani on muutamakin keskeneräinen kirjaprojekti, mutta kirjoittamiseen tarvitaan aikaa. Kerran toimittaja ja kirjailija Annelin tavatessani mainitsin kirjaideastani hänelle ja hän tarttuikin asiaan. Tässä sitä nyt ollaan: tuore kirja hyppysissä. Elämän roihu.

Kirjani sisältää pieniä katsauksia sieltä täältä elämäni varrelta. Siihen on valikoitunut tietyt tapahtumat elämästäni.

Kaikista asioistakaan en voi puhua, jos ne koskettavat muita yksityisiä ihmisiä. Tarinoita on täytynyt myös häivyttää, jotta henkilöllisyys ei paljastu.

Tämä vuosi 2026 on ollut mullistava monella tavoin. Täytän kirjan julkistamispäivänä 50 vuotta! Puolivälin etappi siis. Keski-ikä, hyvässä ja pahassa.

Arki on vauhdikasta: perhe-elämää, teinien vanhemmuutta, töitä, luottamustehtäviä, lemmikkieläimiä ja liikuntaa. Syksyllä 2025 muutimme Ville-puolisoni kanssa yhteiseen kotiimme Janakkalan Lemolaan ja muodostimme lopullisesti uusperheen. Kesällä 2026 menimme naimisiin maistraatissa ja avioliittoon siunaaminen tapahtui juhlissa loppukesästä 2026.

Muuttourakka vaikeutti hieman kirjaprojektia, koska esimerkiksi elämän varrella kirjoittamiani runoja ja muistiin kirjoittamiani tapahtumia ja muistoja on paljon, mutta ne ovat erilaisissa vihoissa ja niin sanotuissa muistolaatikoissa, joita minulla riittää. Muuton jäljiltä monia näistä oli mahdoton löytää tai käydä läpi. Sama koski vanhoja valokuvia. Niitä kun on muistitikuilla ja tietokoneilla, vanhoja albumeja vieläkin useammassa paikassa. Mutta oleellisimpia tähän saatiin mukaan.

Kirjassa haluan tuoda näkökulmiani esiin joihinkin tapahtumiin, jotka olen saanut elää ja kokea. Itselläni taitaa olla jonkinlainen risteyskohta elämässä, kuten usein keskiikäisyyttä kuvataan. On vahva halu elää omannäköistä elämää ja tehdä monia asioita. Nyt on hyvä etappi purkaa koettua ja elettyä sekä miettiä, mitä vielä haluan tehdä. Siksikin tämä oli kirjalle oiva julkistushetki.

50 vuoden virstanpylväs on saavutettu, ja matkani jatkuu roihuten. Täysillä eläen. Omannäköisenä. Hyvä elämän puolikas. Kiitos, elämän roihu!

Pave Maijasen biisin sanoin:

Elämän nälkä hyökkää jalkopäästä, ei voimiaan säästä, minut pystyyn kiskaisee.
Elämän nälkä istuu olkapäällä, käskee: lähde jo täältä. Mua eteenpäin rohkaisee.
Elämän nälkä eteenpäin rohkaisee.

Janakkalassa 13. elokuuta
Satu Taiveaho

1. luku
Vilkas maailmanparantaja

Metsän keskellä suojaisassa kallionkolossa oli nuhjuinen makuupussi ja tyhjä ryyppypullo. Joku oli pedannut itselleen nukkumapaikan vanhan kivilouhimon keskelle. Ulkoilutin kultaistanoutajaani Cindya asumuksen ohi hieman pelokkaana, silti uteliaana.

Näky jäi vaivaamaan mieltäni. Seuraavana päivänä ystäväni kanssa metsässä leikkiessäni huomasin asumuksen olevan yhä paikoillaan. Tosin makuupussi oli möyhitty ja kirkkaita sisältänyt pullo vaihtunut uuteen. Joku selvästi yöpyi täällä. Tarkkailin metsää etäisyyden päästä useampana päivänä. Pian minulle selvisi, kuka laitapuolen kulkija sinne asettautui iltaisin. Resuinen päihdeongelmainen mies kömpi toistuvasti samaan suuntaan.

Olin alakoulun kolmannella luokalla. Olimme juuri muuttaneet vanhempieni Anitan ja Eskon sekä minua 12 vuotta vanhemman veljeni Vesan ja kuusi vuotta vanhemman veljeni Tonin kanssa Kokon asuinalueelle Riihimäellä.

Uusi kotimme sijaitsi lähellä päihdeasuntolaa, minkä seurauksena muutamia päihdeongelmaisia jäi pyörimään usein lähinurkille, sillä asuntola ei ottanut alkoholin tai huumausaineiden vaikutuksen alaisia vastaan. He yrittivät silti sinnikkäästi päästä sisään, mutta jäivät pakit saatuaan norkoilemaan lähettyville.

Kodittoman miehen asuinpaikka kiehtoi minua yhä enemmän. Alkuun päihdeongelmainen mies tuntui minusta pelottavalta ja kiersin hänet kaukaa. Kun syksyn edetessä yöt viilenivät, minussa heräsi huoli: miten mies pärjäisi kylmän keskellä? Mistä hän saisi ruokaa? Ei kai hän vaan joutuisi elämään nälässä?

Ajatukset eivät jättäneet minua rauhaan. Eräänä päivänä päätin viedä miehelle leipää. Leikkasin veitsellä ranskanleivästä puolet ja hiippailin metsään. Sydän tykyttäen ja pienet kämmenet hikisinä vilkuilin taakseni ja sivuilleni varmistaakseni, ettei minua seurattaisi. Halusin varmistaa, ettei mies olisi kolossaan, jotta en vaan joutuisi selittelemään, mitä tein hänen yösijallaan. Perillä miehen nukkumapaikka oli tyhjillään. Laskin leivän hänen makuupussilleen ja pinkaisin kotiin.

Jatkoin salaista ruokapalveluani satunnaisesti. En koskaan kohdannut miestä kasvotusten enkä tiedä mitä hän ajatteli luokseen ilmestyneistä leipälähetyksistä. Sen muistan, miten tärkeältä minusta tuntui auttaa. Oli sietämätön ajatus, että seuraisin sivusta toisen ihmisen ahdinkoa.

Synnyin ja vartuin Riihimäellä. Olin vanhempieni iltatähti – hartaasti odotettu tyttövauva, joka sai osakseen kaiken

mahdollisen huomion ja hellyyden. Heti syntymäni jälkeen toinen veljeni juoksi naapuruston oville kertomaan, että perheeseen oli vihdoin syntynyt tyttö. On myönnettävä, että taisin olla perheen prinsessa ja lellikki. Äiti puki minua vaaleanpunaisiin hörhelöihin.

Silti vanhempani kasvattivat kaikkia kolmea lastaan tasapuolisesti, vaikka meillä oli suuret ikäerot. Äiti oli ensimmäiset elinvuoteni kanssani kotona, kunnes noin nelivuotiaana ilmoitin haluavani hoitoon. Kaikki kaverinikin kävivät päiväkodissa, joten minäkin halusin. Vanhempani veivät minut perhepäivähoitoon, koska arvelivat minun viihtyvän pienemmässä ryhmässä ja kodinomaisessa ympäristössä. Kävin tässä perhepäivähoidossa noin vuoden verran. Myöhemmin äitini ja isäni ovat poteneet huonoa omaatuntoa ja surua, etteivät tienneet aiemmin, miten kehnosti minua siellä kohdeltiin.

Olin hoitopäivinä lähdön hetkellä usein itkuinen. Vanhempani ajattelivat minun potevan eroahdistusta niin monen kotona vietetyn vuoden jälkeen. Perhepäivähoitajalla oli kotonaan myös minua nuorempia lapsia. Päiväuniaikaan hän meni nukkumaan pienempien lasten kanssa, sammutti koko talosta valot ja jätti minut itsekseni pimeään olohuoneeseen. Olisin kaivannut seuraa ja leikkejä – olinhan jo niin iso. Muistan yhä, miten istuin yksin sohvan nurkassa ja pelkäsin.

Joka päivä odotin, että perheen omat lapset tulisivat koulusta kotiin ja laittaisivat valot päälle. Kun koululaiset kotiutuivat, he rupesivat tekemään läksyjään eivätkä tietenkään jaksaneet leikittää minua. Roikuin heidän jaloissaan, kun

hoitajani jatkoi uniaan. Tunsin olevani jatkuvasti muiden tiellä eikä kukaan halunnut viettää aikaa kanssani. Olin kovin yksinäinen, vailla kavereita. Ulkoiluidenkin aikana kuopsuttelin maata itsekseni, kun hoitaja vahti toisaalla pikkuisia taaperoita.

Jännitin jokaista hoitopäivääni. En uskaltanut käydä edes vessassa. Kun lopulta laskin housuuni, hoitaja raivostui eikä suostunut pesemään minua. Erään kerran hänen sillä hetkellä kylään tullut ystävänsä pesi minut kovaotteisesti.

Minun onnekseni paikalle sattui eräänä päivänä tarkastaja, jonka tehtävänä oli valvoa yksityisiä perhepäivähoitopaikkoja. Hän näki heti, ettei minun ollut hyvä olla. Tarkastaja otti yhteyttä vanhempiini, selitti tilanteen ja suositteli hoitopaikan vaihtoa. Äitini ja isäni olivat kauhuissaan. En ollut valittanut heille kohtelustani, sillä en tiennyt paremmasta – kuvittelin, että sellaista päivähoidossa kuuluu olla.

Sain uuden, ihanan ja maailman parhaimmalta tuntuvan perhepäivähoitopaikan Sisko-nimisen hoitajan luota. Aiemmat kokemukseni olivat kuitenkin tehneet minusta varovaisen ja aran. Otti oman aikansa, ennen kuin opin luottamaan lempeisiin uusiin aikuisiin, jotka pitivät minusta valtavan hyvää huolta, lapsiin, jotka leikkivät kanssani. Nämä varhaiset kokemukseni olivat hyvin piirtyneinä mieleeni, kun itse myöhemmin toimin perhepäivähoidon ohjaajana. Ymmärsin, miten tärkeää oli, että jokaisella lapsella on omanikäistään seuraa, heitä kohdellaan hellästi eikä ketään jätetä huomiotta tai yksin.

Vaikka aikuisiällä olen etääntynyt jonkin verran veljistäni, lapsuudessamme olimme läheisiä etenkin Vesan kanssa. Ei meille minkäänlaista välirikkoa tai eripuraa ole tullut, mutta ikäerojen lisäksi erilaiset elämänkatsomukset ja polut ovat vaikuttaneet siihen, ettei minulla ole heidän kanssaan juuri yhteistä. Toisin oli silloin, kun olin pikkutyttö. Erityisesti vanhempi isoveljeni Vesa oli pikkusiskostaan hullaantunut. Olin hänelle todella tärkeä. Vielä armeijastakin hän lähetti minulle postikortteja, joissa kertoili inttiajan kuulumisiaan.

Oli meillä toki kränääkin. Sotkin veljieni leikkejä ja usein minut kannettiin heidän touhuistaan sivuun puuhastelemaan nukeillani. Yritin silti sitkeästi ängetä heidän mukaansa joka paikkaan. Välillä viittasin kotona itselleni puheenvuoroa, kun tuntui etten saanut ääntäni tarpeeksi kuuluviin.

Koetin pinnistellä heidän tahdissaan ja kadehdin nuorempaa veljeäni, kun hän alkoi opetella koulussa englantia. Opin lukemaan jo nelivuotiaana, joten sisuuntuneena opettelin englantia veljeni vierellä, kun hän teki läksyjään. Olisin tehnyt mitä vaan päästäkseni heidän mukanaan kouluun.

Minulla oli myös vilkas ja melko luova ajatuksenjuoksu. Sen seurauksena elämääni rikastuttivat mielikuvituskaverit: kissa, jolle ihan pienenä laitoin lautaselle maitoa, ja Peikko-niminen hahmo, joka asui kotimme eteisessä. Monesti joku saattoi ihmetellä, miksi pidin kättäni hassussa asennossa. Siihen vastasin topakasti pitäväni peikkoa kädestä kiinni. Joskus kun joku sattui pahaa aavistamatta istahtamaan sohvalle, älähdin, ettei Peikon syliin saanut sillä tavalla rojahtaa.

Totuin leikkimään veljieni ja heidän kavereidensa kanssa rajumpiakin leikkejä. Nelivuotissynttäreilleni kutsuin useita veljieni ystäviä. Eräs heistä toi minulle lahjaksi pienen lasten käsilaukun, mikä teki minuun syvän vaikutuksen. Tykkäsin isommista pojista kovasti ja he minusta. En ujostellut heitä laisinkaan, vaan punkesin monesti heidän syliinsä istumaan. Kyllä he vetivät minua joskus höplästäkin. Jos minulla oli markan kolikko, he ehdottivat vaihtokauppaa kolmella kymmenpennisellä. Minähän innostuin, koska kuvittelin kolmen kolikon olevan arvokkaampia.

Veljeni Vesa kehitteli pääni vaivaksi usein kaikenlaisia jekkuja ja näki niiden eteen vaivaa. Erään kerran hän viritti ikkunaani verhojen taakse roikkumaan luurankolelun. Säikähdin tietenkin aamulla verhon avattuani. Kun minun piti kirjoittaa kouluun englanninkielinen aine Riihimäestä, veljeni oli käynyt salaa lisäämässä viimeisen lauseen: *Riihimäen paras henkilö on Vesa Taiveaho*.

Jossain vaiheessa koululaisten keskuudessa kiersi urbaani legenda, että joku olisi löytänyt jugurttipurkista kuolleen hiiren. Kun minulla oli nimipäivä, Vesa ojensi minulle juhlallisesti suklaavanukkaan ja onnitteli. Ilahduin ja kiitin yllättävästä lahjasta, mutta en syönyt sitä heti. Muutaman päivän päästä avasin vanukaspurkin – ja sen sisällä oli pieni leluhiiri. Huusin kuin syötävä, mutta sitten myös nauroin.

Varttuessaan Vesasta tuli maailmanmatkaaja ja hän vietti pitkiä aikoja ulkomailla yksinään pyöräillen. Kerran hän jätti keittiön pöydälle lapun, jossa kertoi lähteneensä Intiaan ja palaavansa kolmen kuukauden päästä. Siihen aikaan ei ollut kännyköitä tai sosiaalista mediaa, joten yhteydenpito

oli harvinaista. Muistan yhä sen jännityksen, kun arvuuttelimme muiden kanssa, milloin hän mahtaisi palata takaisin Suomeen.

Vanhempani olivat turvallisia, rakastavia ja huolehtivia. Äitini Anita työskenteli sosiaalialalla ja jäi eläkkeelle Riihimäen perusturvajohtajan virasta. Isäni Esko oli koulutukseltaan erityisopettaja ja työskenteli jo elämäni alusta asti Riihimäellä koulutoimenjohtajana.

Äitini ja isäni olivat mukana seurakunnan toiminnassa ja kävimme sunnuntaisin kirkossa. He kuuluivat Kansan Raamattuseuraan, joka on luterilaisen kirkon piirissä toimiva palvelujärjestö. Välillä raamattupiiri kokoontui myös meidän kotonamme. Tapaamiset olivat poikkeuksetta iloisia. Toisinaan sain säestää pianolla helppoja lauluja. En ollut tosin soittoharrastuksessani kovin taitava, mutta se ei tainnut olla siinä hetkessä oleellista.

Uskonnollinen porukka toi turvaa ja oli osa yhteisöllistä elämäämme. Ihmiset olivat mukavia, valoisia ja lämpöisiä. Ajattelin, että ympärillämme oli hyviä tyyppejä, jotka olivat valmiina tukemaan toisiaan. Uskontoa ei tuputettu eikä se tuntunut minusta millään tavoin raskaalta. Lähimmäisenrakkauteen kannustettiin ja heikommista opetettiin pitämään huolta, mutta Raamatun opit eivät näkyneet kasvatuksessamme sen kummemmin. Luin itsekseni iltarukouksen, mutta muuten meillä ei oman perheen kesken luettu yhdessä Raamattua tai lausuttu ruokarukouksia. Minulla oli oma lastenraamattu ja jossakin vaiheessa sain pienen samettikantisen oikean raamatun. Se on kulkenut

mukanani siitä lähtien. Kävin myös pyhäkoulua ennen kouluikää. Aina sen jälkeen äiti ja isä ostivat minulle karkkia läheisestä kioskista.

Vanhempani opettivat jo varhain meitä huolehtimaan heikommista ja muistuttivat, että jokainen ihminen on samanarvoinen. Olin alle kouluikäinen, kun ystävystyin naapurissamme asuneen cp-vammaisen tytön Riitan kanssa. Muodostimme toisen ystäväni kanssa kolmen tytön porukan eikä vammaisuudessa ollut meille mitään erikoista. Jälkikäteen olen pohtinut, miten arvokas tuo varhaislapsuuden kokemus minulle oli myöhemmän elämäni kannalta. Totuin jo silloin ottamaan huomioon ihmisten erilaisia tarpeita ja viettämään aikaa monenlaisten ystävien kanssa.

Sama pätee monikulttuurisuuteen. Kun olin kahdeksannella luokalla, Riihimäelle otettiin ensimmäisiä poliittista epävakautta paenneita pakolaisia Vietnamista. Heille haettiin ystäväperheitä auttamaan kotiutumisessa ja suomalaiseen kulttuuriin tutustumisessa. Vanhempani päättivät, että me ryhtyisimme ikäiseni tytön ystäväperheeksi. Miniminen tyttö asui virallisesti lastenkodissa Riihimäellä, mutta hän tuli viikonloppuisin luoksemme ja vietti paljon aikaa kotonamme.

Mi kutsui minua siskokseen ja vanhempiani äidikseen ja isäkseen. Hän kaipasi paljon syliä ja hellyyttä ja niitä myös perheeltämme sai. Pelasin usein hänen kanssaan peliä, jonka avulla Mi opetteli suomen kielen sanoja. Joskus hän lähti mukaani tallille hevoshommiin.

Myöhemmin Min äiti ja isä pääsivät myös pakolaisina Suomeen. He kävivät pitkään tuomassa vanhemmilleni

keräämiään marjoja kiitokseksi siitä, että olimme pitäneet huolta heidän tyttärestään ja auttaneet tätä sopeutumaan Suomeen. Tuntui hienolta seurata niin läheltä, miten perhe saatiin yhdistettyä. He saivat uuden alun.

Vuosia myöhemmin työskentelin sosiaalityöntekijänä maahanmuuttajien parissa. Se oli minulle luontevaa, koska olin jo nuorena tottunut kommunikoimaan tilanteessa, jossa toisen ihmisen kanssa ei ole yhteistä kieltä. Olin nähnyt hyvin läheltä, miten yksinäiseltä ja turvattomalta ihmisestä voi tuntua, kun hän yrittää sopeutua entuudestaan täysin vieraaseen kulttuuriin ja maahan.

Kävin ensimmäisen ja toisen luokan Riihimäen Eteläistä koulua. Kolmannen luokan aloitin Pohjoisessa koulussa, koska muutimme Räättykänmäen asuinalueelta kaupungin toiselle puolelle Kokon alueelle. Aiemmassa kodissamme olin jakanut huoneen veljeni Tonin kanssa. Ymmärrettävästi me molemmat kaipasimme omaa tilaa. Nyt sain ikioman huoneen, jonka seinät vuorasin hevosaiheisilla julisteilla. Hieman myöhemmin kiinnitin sekaan Dingo-postereita.

Suosikkini oli Nipa Neumann. Minulla oli kaikki mahdolliset yhtyeen fanikamat, jotka vanhempani suostuivat minulle ostamaan: rintamerkkejä, huiveja ja käsirenkaita. Otin vaaleaan otsatukkaani permanentin, muut hiukseni olivat suorat.

Äitini ja isäni eivät koskaan päästäneet minua Dingon konsertteihin, vaikka muut kaverini saivat luvan. Vanhempieni mielestä olin aivan liian nuori. Heitä pelotti, että

tallautuisin fanijoukkojen ja pyörtyilijöiden alle. Silloin he olivat mielestäni kohtuuttoman ankaria.

Koulun vaihto kolmannella luokalla mullisti elämäni. Jostain syystä uuden koulun pojat alkoivat piirittää minua. Minusta tuli todella suosittu ja pojat lähettelivät läjäpäin rakkauskirjeitä luokassa olleen postilaatikon kautta. Monesti minua hävetti, kun joku sai vain yhden kirjeen ja minä kauhean kasan. Samat pojat seurailivat minua koulun jälkeen ja ajoivat pyörällä perässäni. He soittelivat ovikelloamme ja kurkistelivat ikkunoista kotimme viereisestä metsästä. Yltiöpäinen kiinnostus tuntui minusta hassulta.

Olin kolmannella luokalla, kun ihastuin ensi kertaa. Poika oli minua vuotta vanhempi, hyvän kaverini serkku. Hengailimme porukalla paljon yhdessä muutaman vuoden ajan. Hypimme yhdessä erään varastorakennuksen katolta lumihankeen ja kävin katsomassa tämän pojan lätkätreenejä. Ei se mitään varsinaista seurustelua ollut, satunnaista pussailua kuitenkin. Ehkä jossain Riihimäen luistinradan pukukopissa lukee yhä mustalla tussilla sydämen sisään kirjoitettuna nimemme.

Ensi-ihastukseni elämäntarina vaikutti minuun myöhemmin paljon. Hän kohtasi elämässään haasteita ja joutui tarkkailuluokalle, vaikka oli fiksu poika. Yläkoulussa hän jäi luokalleen ja tuli kanssani samalle luokalle. Peruskoulun jälkeen hän meni ammattikouluun ja minä lukioon. Ajauduimme eri kaveriporukoihin emmekä olleet enää tekemisissä. Pian sain kuulla, että hän teki itsemurhan.

Olen myöhemmin miettinyt häntä usein. Hän oli ihana tyyppi, pidin hänestä kovasti. Vaikka tapahtuneesta on

Nuorena kansan-edustajaksi nousseen vaikuttajan elämä iloineen ja suruineen.

Satu Taiveaho on omistanut elämänsä heikompien puolustamiselle ja samaan aikaan kulkenut omaa tietään tunteiden palolla roihuten, intuitiotaan herkästi kuunnellen.

Kipinä yhteiskunnalliseen vaikuttamiseen on ajanut Satu Taiveahoa eteenpäin sosiaalialalla, järjestötyössä ja politiikassa. Hänestä tuli vuonna 2003 SDP:n kansanedustaja 26-vuotiaana.

Pettymykset rakkaudessa, lapsettomuussuru, keskenmenot, kariutunut adoptioprosessi ja taloudelliset haasteet ovat saaneet hänet pohtimaan oman jaksamisensa rajoja.

Kahden lapsen sijaisvanhemmuuden kautta koettu äitiys on tuonut Sadulle suurimman onnen, mutta myös kipua.

Satu on aloittanut elämänsä alusta uudelleen lukemattomia kertoja ja noussut aina takaisin jaloilleen – 50 vuotta täyttäessään hän on jo kokenut monta erilaista elämää.

KL 99.1
ISBN 978-952-850-648-5
DOCENDO